

MINISTER FINANSÓW

Organ upoważniony do wydania interpretacji
Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Adres do korespondencji
Izba Skarbowa w Warszawie Biuro Krajowej Informacji Podatkowej w Płocku
ul. 1 Maja 10
09-402 Płock

Telefon: (0-24) 262-54-07

Fax: (0-24) 262-93-19

IPPP2/443-1657/08-2/AS

Płock, lutego 2009r.

06.02.2009

Pełnomocnik

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14b § 1 i § 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2005r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) oraz § 7 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 czerwca 2007r. w sprawie upoważnienia do wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego (Dz. U. z 2007r. Nr 112, poz. 770) Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie działając w imieniu Ministra Finansów stwierdza, że stanowisko Strony, przedstawione we wniosku z dnia 07 listopada 2008r. (data wpływu 12 listopada 2008r., uzupełniony pismem z dnia 17 grudnia 2008r. (data wpływu 24 grudnia 2008r.)) - o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie miejsca świadczenia usług wydania pieniądza elektronicznego w postaci kodów PIN świadczonych przez podmiot zagraniczny oraz określenie podstawy ich opodatkowania - jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 12 listopada 2008r. został złożony ww. wniosek o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie miejsca świadczenia usług wydania pieniądza elektronicznego w postaci kodów PIN świadczonych przez podmiot zagraniczny oraz określenie podstawy ich opodatkowania.

W przedmiotowym wniosku zostało przedstawione następujące zdarzenie przyszłe.

Wnioskodawca jest polską spółką prawa handlowego i zarejestrowanym czynnym podatnikiem VAT. Wnioskodawca zamierza poszerzyć dotychczasową działalność o świadczone na podstawie umowy dystrybucyjnej usługi w postaci dystrybucji kodów PIN stanowiących pieniądź elektroniczny w rozumieniu ustawy z dnia 12.09.2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych oraz ustawy z 29.03.1997r. Prawo bankowe

Przedmiotowy instrument pieniądza elektronicznego jest emitowany przez Paysafecard Ltd. - spółkę prawa brytyjskiego, podatnika podatku od wartości dodanej zarejestrowanego na terytorium Wielkiej Brytanii, która została również zarejestrowana przez uprawnioną instytucję pieniądza elektronicznego w rozumieniu prawa Unii Europejskiej (dalej. Emitent). Kody PIN (pieniądze elektroniczne), posiadają określoną wartość nominalną w walucie polskiej, są przekazywane pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w ich dystrybucji drogą elektroniczną (poprzez pobranie ich z bezpiecznego serwera) i mogą zostać użyte do zapłaty za pośrednictwem Internetu za towary i usługi oferowane w sieci internetowej. Wnioskodawca będzie nabywał pieniądze elektroniczne od angielskiego emitenta i odsprzedawał swoim kontrahentom. Wnioskodawca będzie nabywał pieniądze elektroniczne po ich cenie nominalnej i odsprzedawał je dalej dokładnie za tę samą cenę dalszemu nabywcy. Za niniejszą usługę przy sprzedaży pieniądza elektronicznego emitent wypłaci Wnioskodawcy prowizję (prowizja Wnioskodawcy).

Dalsza prowizja (prowizja kontrahenta) może być należna od Wnioskodawcy dalszemu nabywcy e-money za dalszą odsprzedaż pieniądza elektronicznego, o ile taka zostanie uzgodniona pomiędzy Wnioskodawcą a jego kontrahentem.

Wnioskodawca będzie bowiem zawierał dalsze umowy kupna (tzw. reselling) ze swoimi kontrahentami (czynnymi podatnikami podatku VAT), którzy będą wydawać kody PIN (pieniądze elektroniczne) indywidualnym klientom (konsumentom) w formie wydruków ze znajdujących się w placówkach kontrahentów terminali elektronicznych.

Faktury Wnioskodawcy z tytułu prowizji od sprzedaży pieniądza elektronicznego będą wystawiane na rzecz emitenta i rozpoznawane przez Wnioskodawcę jako usługa pośrednictwa finansowego zwolniona z podatku VAT. Ze względu na fakt, iż usługa ta będzie fakturowana na rzecz zagranicznych podatników od wartości dodanej, w sprawie znajduje zastosowanie art. 27 ust. 3 oraz ust. 4 ustawy o podatku VAT, przez co usługa ta nie podlega w Polsce opodatkowaniu podatkiem VAT (miejsce jej świadczenia położone jest zagranicą).

Natomiast brytyjski emitent, który będzie sprzedawał pieniądze elektroniczne Wnioskodawcy wg ich wartości nominalnej, nie wystawia na rzecz Wnioskodawcy faktury prowizyjnej, lecz przedstawia zestawienie faktycznie sprzedanych pieniędzy elektronicznych, przez co wartości te nie stanowią póki co u wnioskodawcy importu usług (importu usługi pośrednictwa finansowego). Podstawę opodatkowania importu usługi pośrednictwa finansowego u wnioskodawcy może stanowić jedynie ewentualna prowizja płatna przez wnioskodawcę na rzecz emitenta.

W uzupełnieniu do wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej Spółka informuje, iż uzyskała opinię Urzędu Statystycznego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2008r. zgodnie, z którą zgodnie z zasadami metodycznymi Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z 06 kwietnia 2004r. przedmiotowe usługi świadczone na podstawie umowy z zagranicznym emitentem pieniądza elektronicznego oraz na podstawie umów z subdystrybutorami, polegające na dystrybucji kodów PIN stanowiących pieniądź elektroniczny, wykonywane na własny rachunek należy klasyfikować w ugrupowaniu PKWiU 65.23.10-00.00 „Usługi pośrednictwa finansowego, pozostałe gdzie indziej niesklasyfikowane, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalno-rentowych”. Natomiast zgodnie z Polską Klasyfikacją Wyrobów i Usług (PKWiU) wprowadzoną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 marca 1997r., którą nadal stosuje się dla celów podatkowych, usługi mieściły się w grupowaniu 65.23.10-00.00 „Usługi pośrednictwa finansowego, gdzie indziej niesklasyfikowane”

W związku z powyższym zadano następujące pytania

1 Czy prawidłowy jest pogląd, że świadczona przez brytyjskiego emitenta pieniądza elektronicznego na rzecz polskiego Wnioskodawcy usługa wydania pieniądza elektronicznego w postaci kodów PIN jest zwolniona z polskiego podatku VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 1

ustawy o podatku VAT (usługa pośrednictwa finansowego)? Czy prawidłowe jest stanowisko, iż wnioskodawca w tym konkretnym przypadku dokonuje importu usług, który u wnioskodawcy powinien zostać ujęty jako usługa pośrednictwa finansowego zwolniona z podatku VAT?

2. Czy prawidłowe jest stanowisko, iż Wnioskodawca przy rozliczeniu importu usług pośrednictwa finansowego zgodnie z pkt 1 powyżej winien przyjąć za podstawę wymiaru opodatkowania podatkiem VAT jedynie ewentualną prowizję od sprzedaży, czyli kwotę procentową od kwoty nominalnej nabytego pieniądza elektronicznego, ponieważ przekazanie (sprzedaż) pieniądza elektronicznego za PLN samo w sobie nie stanowi opodatkowanej dostawy towarów lub opodatkowanego świadczenia usług, a tym samym w przypadku importu usług kwota nominalna wydanego pieniądza elektronicznego nie podwyższa podstawy wymiaru opodatkowania podatkiem VAT?

3. Czy uzasadnione jest stanowisko, że świadczona przez Wnioskodawcę na rzecz jego kontrahentów (emitenta, subdystrybutorów) usługa dystrybucji przy sprzedaży (dalszej sprzedaży) wyżej wymienionego pieniądza elektronicznego jest także zwolniona z podatku VAT jako usługa pośrednictwa finansowego w rozumieniu art. 43 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku VAT? Czy prawidłowe jest stanowisko, że w przypadku, gdy usługa taka fakturowana będzie na zagranicznych podatników od wartości dodanej, w sprawie zastosowanie znajduje treść art. 27 ust. 3 oraz ust. 4 ustawy o podatku VAT, wskutek czego usługa taka nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT w Polsce (gdyż miejsce świadczenia tej usługi położone jest zagranicą)?

4. Czy uzasadnione jest stanowisko, iż Wnioskodawca przy rozliczaniu usługi pośrednictwa finansowego zwolnionej z podatku VAT w postaci odsprzedaży pieniądza elektronicznego za podstawę opodatkowania podatkiem VAT przyjmuje tylko prowizję od dokonanej sprzedaży, (ponieważ samo przekazywanie pieniądza elektronicznego nie stanowi wynagrodzenia za dostawę towarów albo świadczenie usługi, a tym samym kwota nominalna pieniądza elektronicznego nie podwyższa podstawy wymiaru dla celów opodatkowania podatkiem VAT)?

Zdaniem Wnioskodawcy,

Pytanie 1

Wnioskodawca jest odbiorcą usługi świadczonej przez brytyjskiego podatnika podatku od wartości dodanej. Wnioskodawca chciałby zatem dowiedzieć się, jak należy opodatkować ewentualny import takiej usługi

Wnioskodawca jest zdania, iż powyższa transakcja pomiędzy nim a Emitentem pieniądza elektronicznego powinna zostać uznana za usługę pośrednictwa finansowego zwolnioną od podatku VAT. Usługę tę świadczy na rzecz polskiego Wnioskodawcy brytyjski Emitent. Podstawę opodatkowania podatkiem VAT stanowi jednakże jedynie ewentualna prowizja od sprzedaży należna Emitentowi, którą ewentualnie zapłaciłby Wnioskodawca i która pod względem podatku VAT zostałaby ujęta w Polsce przez wnioskodawcę jako import usługi pośrednictwa finansowego.

Usługa tego rodzaju jest co do zasady zwolniona przedmiotowo z podatku VAT stosownie do przepisu art. 43 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 11.03.2004r. o VAT i poz. 3 załącznika nr 4 do ustawy o VAT. Kwalifikację taką przewiduje bowiem art. 135 ust. 1. lit. d) Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Pogląd swój Wnioskodawca opiera na następujących przesłankach:

1. Kod PIN nie może zostać uznany za towar w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy o VAT. W myśl przepisów ustawy z dnia 12.09.2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych w związku z art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29.08.1997r. Prawo bankowe, kod PIN, przechowywany w systemie elektronicznym i o określonej wartości nominalnej stanowi formę, w której emitowany jest pieniądz elektroniczny i jego przeznaczeniem jest regulowanie płatności za towary i usługi. W ten sposób zastępuje on pieniądz gotówkowy w jego podstawowej funkcji, jaką jest umarzanie zobowiązań. Pieniądz gotówkowy nie jest towarem w rozumieniu polskiej ustawy o VAT - podobnie też surogat pieniądza gotówkowego, jakim jest pieniądz elektroniczny, nie może zostać uznany za towar. Dlatego też wydanie (sprzedaż) pieniądza elektronicznego (pobranie zbiorów danych w systemie informacyjnym) pomiędzy Emitentem a Wnioskodawcą oraz Wnioskodawcą i jego kontrahentami (reseller) nie może zostać uznane za dostawę towaru. W tym przypadku mamy do czynienia z wymianą środków płatniczych (PLN za pieniądź

elektroniczny), która nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT (tym samym nie jest możliwa do opodatkowania)

2 Świadczenie Emitenta będzie polegało na udostępnieniu (sprzedaży) na rzecz Wnioskodawcy pieniądza elektronicznego, za co mógłby otrzymać on od Wnioskodawcy prowizję od sprzedaży, która odpowiadałaby kwocie procentowej od kwoty nominalnej sprzedanego (wymienionego) pieniądza elektronicznego.

3 Prowizja tego rodzaju uzyskana ze sprzedaży środków płatniczych (pieniądza elektronicznego) podlega opodatkowaniu podatkiem VAT. Jednak w tym przypadku mamy do czynienia z usługą pośrednictwa finansowego zwolnioną z podatku VAT. Ponieważ w przypadku tej usługi zostają spełnione przesłanki importu usługi, Wnioskodawca będzie rozliczał w ramach importu usług jedynie prowizję od sprzedaży, jednak usługa ta będzie stanowiła u niego usługę pośrednictwa finansowego zwolnioną z podatku VAT.

4. Przedmiot usługi Emitenta, tzn. sprzedaż środków płatniczych (pieniądza elektronicznego) jednoznacznie wskazuje, iż jest to usługa pośrednictwa finansowego w rozumieniu art. 43. ust.

1 pkt 1 ustawy o VAT. Celem jej wykonania jest bowiem umożliwienie innym podmiotom nabycia określonych kwot pieniądza elektronicznego za złote polskie (wymiany jednego środka płatniczego za inny środek płatniczy) W związku z powyższym do usługi Wnioskodawcy jako do usługi pośrednictwa finansowego znajduje zastosowanie zwolnienie przedmiotowe z opodatkowania podatkiem VAT.

5. Na podstawie art. 135 ust. 1 lit. d) Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania podatkiem od wartości dodanej zwalnia się z podatku VAT transakcje, łącznie z pośrednictwem, dotyczące rachunków depozytowych, rachunków bieżących, płatności, przelewów, długów, czeków i innych zbywalnych instrumentów finansowych, z wyłączeniem windykacji należności.

6 Powyższe wnioski są zgodne z wyrokiem Trybunału Europejskiego z dnia 14 lipca 1998r., C-172/96, oraz z dnia 5 maja 1994r. w sprawie C-38/93. Oba wyroki dotyczą opodatkowania transakcji pieniężnych podatkiem VAT

Pytanie 2 - 4

Przekonanie Wnioskodawcy opiera się na wywodach Trybunału Europejskiego w wyroku z dnia 14 lipca 1998r., C-172/96, oraz 5 maja 1994r. w sprawie C-38/93, oba wyroki w sprawie opodatkowania transakcji pieniężnych podatkiem VAT. Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Europejskiego:

- środki płatnicze, które w ramach transakcji są wymieniane na inne środki płatnicze, nie mogą być traktowane jako „fizyczne przedmioty” w rozumieniu Dyrektywy UE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, ponieważ chodzi tu o pieniądze. Stąd transakcje tego rodzaju są usługami w rozumieniu Dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

- fakt, że bank za konkretną transakcję pieniężną nie pobiera ani opłat ani prowizji, nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, że nie zostało wykonane żadne świadczenie wzajemne;

- ewentualne praktyczne trudności z ustaleniem kwoty świadczenia wzajemnego nie pozwalają ponadto, tylko z tej przyczyny zakładać, że brak było świadczenia wzajemnego;

- z tego wynika, że transakcje pieniężne, także wtedy, gdy przeprowadzane są bez potrącania prowizji albo bezpośrednich opłat, są usługami, świadczonymi w zamian za świadczenia wzajemne, tzn. usługami odpłatnymi w rozumieniu Dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Zważywszy na powyższe, Trybunał Europejski wydał wyrok, że transakcje, w ramach których jedna strona kupuje uzgodnioną kwotę pieniędzy, a jako świadczenie wzajemne sprzedaje drugiej stronie uzgodnioną kwotę w walucie, przy czym obie kwoty pieniężne są płatne w tym samym dniu obciążenia/zapisania na dobro rachunku oraz w ramach których obie strony (albo ustnie, albo elektronicznie albo pisemnie) uzgadniają odpowiednie waluty, wysokości kwot, które są sprzedawane lub kupowane, która strona, jaką walutę kupuje, a także dzień obciążenia/zapisania na dobro rachunku, stanowią odpłatne usługi w rozumieniu Dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Ponieważ wyroki Trybunału Europejskiego stanowią wykładnię Dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy je odpowiednio zastosować w tym konkretnym przypadku

W odniesieniu do podstawy opodatkowania podatkiem VAT Trybunał Europejski wydał wyrok, zgodnie z którym, w przypadku transakcji pieniężnych, przy których za określoną specyficzną transakcję nie nalicza się ani opłat ani prowizji, za podstawę opodatkowania przyjmuje się zysk brutto z dokonanych przez świadczącego usługi transakcji w określonym przedziale czasowym. W dalszej części ww. wyroków ETS podkreślił, iż dewizy przekazane uczestnikowi obrotu gospodarczego przez jego kontrahenta w ramach transakcji dewizowej stanowią wprawdzie przedmiot obrotu, nie mogą jednakże stanowić wynagrodzenia za usługę wymiany dewiz na inny pieniądź, a przez to nie mogą stanowić świadczenia wzajemnego.

Przenosząc to na przedmiotowy przypadek, fakt ten oznacza, że Wnioskodawca ustala swoją prowizję od sprzedaży za odsprzedanie pieniądza elektronicznego w wysokości wygoształowanego zysku brutto z tej sprzedaży. Zysk brutto wnioskodawcy w tym konkretnym przypadku odpowiada kwocie procentowej należnej od emitenta naliczanej od kwoty nominalnej zakupionego przez wnioskodawcę u emitenta i odsprzedanego dalej pieniądza elektronicznego (prowizja). Natomiast ani wartość pieniądza elektronicznego zakupionego przez wnioskodawcę u emitenta, ani wartość pieniądza elektronicznego odsprzedanego dalej dalszym kontrahentom nie zwiększa podstawy opodatkowania podatkiem VAT.

Trybunał Europejski potwierdził tym samym, że zysk brutto z transakcji dokonanych przez Wnioskodawcę w określonym przedziale czasowym stanowi faktyczne świadczenie wzajemne, tzn. kwota, którą Wnioskodawca może sam efektywnie rozporządzać.

W konsekwencji Wnioskodawca powinien zarówno jako importer usługi (ze względu na pieniądź elektroniczny nabywany od emitenta w zamian za ewentualną prowizję od sprzedaży), jak i świadczący usługi (ze względu na dokonywane przez siebie sprzedaży pieniądza na rzecz dalszych nabywców za prowizję płatną przez emitenta lub przez dalszych nabywców) ujmować jako podstawę opodatkowania podatkiem VAT tylko samą prowizję od sprzedaży (art. 30 pol. ustawy o VAT). Prowizja od takiej sprzedaży jest jako usługa pośrednictwa finansowego zwolniona z podatku VAT (por. art. 43 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku VAT z dn. 11.03.2004r. i poz. 3 załącznika nr 4 do ustawy o VAT; art. 135 ust. 1 lit. d) Dyrektywy 2006/112/WE Rady z 23 listopada 2006r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej).

O ile prowizja od sprzedaży będzie fakturowana przez wnioskodawcę na zagranicznego podatnika od wartości dodanej, zastosowanie może znaleźć art. 27 ust. 3 oraz ust. 4 ustawy o podatku VAT, przez co taka prowizja nie podlega w ogóle opodatkowaniu podatkiem VAT w Polsce (miejsce jej świadczenia położone jest bowiem zagranicą).

Także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie potwierdził 24 czerwca 2008r., III SA/Wa 480-481/08, zastosowanie powyższych wyroków ETS w podobnych przypadkach.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego uznaje się za prawidłowe.

Zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju.

W myśl art. 8 ust. 1 ww. ustawy, przez świadczenie usług, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, które nie stanowi dostawy towarów w rozumieniu art. 7.

Stosownie do art. 2 pkt 9 ww. ustawy, przez import usług rozumie się świadczenie usług, z tytułu wykonania których podatnikiem jest usługobiorca, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 4.

Art. 17 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy wskazuje, iż podatnikami są również osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne będące usługobiorcami usług świadczonych przez podatników nieposiadających siedziby, stałego miejsca prowadzenia działalności lub stałego miejsca zamieszkania albo pobytu na terytorium kraju.

W przypadku świadczenia usług bardzo istotnym dla prawidłowego rozliczenia podatku od towarów i usług jest określenie miejsca świadczenia danej usługi. Od poprawności określenia miejsca świadczenia zależeć będzie, czy dane świadczenie będzie podlegało opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług w Polsce, czy też nie.

Ogólna reguła wyrażona w art. 27 ust. 1 ww. ustawy o podatku od towarów i usług stanowi, iż w przypadku świadczenia usług miejscem świadczenia jest miejsce, gdzie świadczący usługę posiada siedzibę a w przypadku posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności, z którego świadczy usługi – miejsce, gdzie świadczący usługę posiada stałe miejsce prowadzenia działalności; w przypadku braku takiej siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności - miejsce stałego zamieszkania z zastrzeżeniem ust. 2-6 i art. 28.

Stosownie do art. 27 ust. 4 pkt 4 w związku z ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, miejscem świadczenia usług finansowych – w przypadku, gdy usługi te świadczone są na rzecz osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, posiadających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium państwa trzeciego, lub podatników mających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Wspólnoty, ale w kraju innym niż kraj świadczącego usługę – jest miejsce, gdzie nabywca tej usługi posiada siedzibę, stałe miejsce prowadzenia działalności, dla którego dana usługa jest świadczona, a w przypadku braku stałego miejsca prowadzenia działalności, stały adres lub miejsce zamieszkania.

Zatem w przypadku usług wymienionych w art. 27 ust. 4 pkt 4 ww. ustawy świadczonych na rzecz podmiotów wymienionych w ust. 3 tego artykułu, podmiotem zobowiązanym do rozliczenia i zapłaty podatku jest ich usługobiorca.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 ww. ustawy o podatku od towarów i usług, stawka podatku wynosi 22%, z zastrzeżeniem ust. 2-12c, art. 83, art. 119 ust. 7, art. 120 ust. 2 i 3, art. 122 i art. 129 ust. 1.

Jednocześnie przepis art. 43 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy stanowi, iż zwalnia się od podatku usługi wymienione w załączniku nr 4 do ustawy. W poz. 3 powyższego załącznika wymienione są usługi pośrednictwa finansowego – sekcja J ex (65-67), z wyłączeniem:

- 1) działalności lombardów, z wyjątkiem usług świadczonych przez banki,
- 2) usług polegających na oddaniu w odpłatne użytkowanie rzeczy ruchomej,
- 3) usług doradztwa finansowego (PKWiU ex 67.13.10-00.20),
- 4) usług doradztwa ubezpieczeniowego oraz wyceny dla towarzystw ubezpieczeniowych (PKWiU ex 67.20.10-00.20, -00.30), z wyjątkiem świadczonych przez zakład ubezpieczeń w rozumieniu przepisów o działalności ubezpieczeniowej oraz świadczonych w tym zakresie przez podmioty działające w imieniu i na rzecz zakładu ubezpieczeń,
- 5) usług ściągania długów oraz faktoringu,
- 6) usług zarządzania akcjami, udziałami w spółkach lub związkach, obligacjami i innymi rodzajami papierów wartościowych, z wyjątkiem wymienionych w art. 43 ust. 1 pkt 12 ustawy,
- 7) usług przechowywania akcji, udziałów w spółkach lub związkach, obligacji i innych rodzajów papierów wartościowych, z wyjątkiem wymienionych w art. 43 ust. 1 pkt 12 ustawy,
- 8) transakcji dotyczących dokumentów ustanawiających tytuł własności,
- 9) transakcji dotyczących praw w odniesieniu do nieruchomości.

Stosownie do objaśnień zawartych w załącznikach do ustawy symbol ex oznacza, że zwolnienie dotyczy tylko danej usługi z danego grupowania.

W związku z powyższym istotne w przedmiotowej sprawie jest właściwe zaklasyfikowanie wykonywanych usług przez Podatnika pod odpowiedni symbol PKWiU.

W przedłożonym wniosku Spółka wskazała, iż uzyskała opinię Urzędu Statystycznego w Łodzi z dnia 11.12.2008r. zgodnie, z którą zgodnie z zasadami metodycznymi Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z 06.04.2004r. przedmiotowe usługi świadczone na podstawie umowy z zagranicznym emitentem pieniądza elektronicznego oraz na podstawie umów z subdystrybutorami, polegające na dystrybucji kodów PIN stanowiących pieniądź elektroniczny, wykonywane na własny rachunek należy klasyfikować w ugrupowaniu PKWiU 65.23.10-00.00 „Usługi pośrednictwa finansowego, pozostałe gdzie indziej niesklasyfikowane, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalno-rentowych” Natomiast zgodnie z Polską Klasyfikacją Wyrobów i Usług (PKWiU) wprowadzoną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18.03.1997r., którą nadal stosuje się dla celów podatkowych, usługi mieściły się w grupowaniu 65.23.10-00.00 „Usługi pośrednictwa finansowego, gdzie indziej niesklasyfikowane”

Wyszczególnione w poz. 3 załącznika nr 4 wyłączenia z możliwości korzystania ze zwolnienia nie obejmują usług sklasyfikowanych pod symbolem PKWiU 65.23.10-00.00 oraz 65.23.10-00.00 tj. „usługi pośrednictwa finansowego, gdzie indziej niesklasyfikowane”

W związku z powyższym usługi finansowe polegające na dystrybucji kodów PIN stanowiących pieniąż elektroniczny korzystają ze zwolnienia od podatku od towarów i usług na mocy art. 43 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy o podatku od towarów i usług

Zasadą jest, stosownie do art. 29 ust. 1 ww. ustawy o podatku od towarów i usług, że podstawą opodatkowania jest obrót, rozumiany jako kwota należna z tytułu sprzedaży, pomniejszona o kwotę należnego podatku. Kwota należna obejmuje całość świadczenia należnego od nabywcy. Obrót zwiększa się o otrzymane dotacje, subwencje i inne dopłaty o podobnym charakterze mające bezpośredni wpływ na cenę (kwotę należną) towarów dostarczanych lub usług świadczonych przez podatnika, pomniejszona o kwotę należnego podatku.

Wyjątek od powyższej zasady przewiduje art. 30 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, który stanowi, że w przypadku czynności maklerskich, czynności wynikających z zarządzania funduszami inwestycyjnymi, czynności wynikających z umowy agencyjnej lub zlecenia, pośrednictwa, umowy komisju lub innych usług o podobnym charakterze, podstawą opodatkowania dla prowadzącego przedsiębiorstwo maklerskie, zarządzającego funduszami inwestycyjnymi, agenta, zleceniobiorcy lub innej osoby świadczącej usługi o podobnym charakterze – jest kwota prowizji lub innych postaci wynagrodzeń za wykonanie usługi, pomniejszona o kwotę podatku.

W myśl art. 73 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28.11.2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (dalej: Dyrektywa 2006/112), podstawą opodatkowania obejmuje wszystko, co stanowi zapłatę otrzymaną lub którą dostawca lub usługodawca otrzyma w zamian za dostawę towarów lub świadczenie usług, od nabywcy, usługobiorcy lub osoby trzeciej, włącznie z subwencjami związanymi bezpośrednio z ceną takiej dostawy lub świadczenia.

Powyższy przepis Dyrektywy wskazuje, iż jako podstawę opodatkowania przyjąć należy otrzymaną przez usługodawcę zapłatę, wynagrodzenie, za świadczone usługi. W przypadku transakcji przekazania (sprzedaży) pieniądza elektronicznego w postaci kodów PIN, wynagrodzeniem podmiotu świadczącego takie usługi jest prowizja od dokonanej sprzedaży, czyli kwota procentowa od kwoty nominalnej nabytego pieniądza elektronicznego.

W takiej sytuacji podstawą opodatkowania jest kwota prowizji Spółki o której mowa art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku od towarów i usług.

Reasumując uznać należy, iż Spółka powinna zarówno jako importer usługi (ze względu na pieniąż elektroniczny nabywany od brytyjskiego emitenta, będącego podmiotem zagranicznym, w zamian za ewentualną prowizję od sprzedaży) jak i świadcząca usługi (ze względu na dokonywana przez siebie sprzedaż pieniądza na rzecz dalszych nabywców za prowizję płatną przez emitenta lub przez dalszych nabywców) ujmować jako podstawę opodatkowania podatkiem VAT tylko samą prowizję od sprzedaży (art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku od towarów i usług). Prowizja od takiej sprzedaży jest jako usługa pośrednictwa finansowego zwolniona z podatku VAT (art. 43 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług)

Do rozliczenia w zakresie podatku VAT przedmiotowej transakcji obowiązana będzie Spółka, która prowizję od sprzedaży będzie fakturowała na zagranicznego podatnika od wartości dodanej, zastosowanie znajdzie art. 27 ust. 3 oraz ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług, przez co taka prowizja nie podlega w ogóle opodatkowaniu podatkiem VAT w Polsce (miejsce jej świadczenia położone jest bowiem zagranicą).

Podkreślić jednak należy, że analiza prawidłowości dokonanej przez Wnioskodawcę we wniosku klasyfikacji towarów do właściwego grupowania statystycznego, nie mieści się w ramach określonych przepisem art. 14b § 1 ustawy Ordynacja podatkowa, zgodnie z którym minister właściwy do spraw finansów publicznych, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. A zatem, Minister Finansów nie jest uprawniony do oceny stanowiska, przedstawionego przez Wnioskodawcę w zakresie prawidłowości klasyfikacji statystycznej towarów będących przedmiotem wniosku.

W związku z powyższym, odpowiedzi na pozostałe pytania są bezzasadne.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres: Izba Skarbowa w Warszawie Biuro Krajowej Informacji Podatkowej w Płocku, ul. 1 Maja 10, 09-402 Płock.

Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Z up. [nieczytelny]
[nieczytelny]
[nieczytelny]

Otrzymują:

- 1 adresat
2. Naczelnik Drugiego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie
00-193 Warszawa, ul. Stawki 2
- 3 Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie
01-040 Warszawa, ul. Stawki 40
- 4 a/a